

[Aagaard]

Danmark. Jeg vil ikke bestride, at det er tilfældet, men jeg vil bestride, at der ikke er en forklaring derpå. F.eks. kan man se, at avancen i grænseområdet i Vesttyskland er betydelig lavere på ganske bestemte produkter, end den er, når man kommer længere ned i Vesttyskland. Jeg tror, der er sket en stor op-hobning af varer i kraft af den stigende grænsehandel, der har fundet sted.

Endvidere er det sådan, at der ikke er nogen tyske forhandlere, der har de serviceordninger og garantiordninger, som vi danskere er forvænt og forkælet med hos de danske forhandlere. Det er muligt, at man skal se på disse forhold, når en del af omsætningen nu vender tilbage, men jeg er helt overbevist om, som ministeren også var inde på det, at de danske butikker, når konkurrencen ikke længere er på afgifter, men, som jeg sagde i mit første indlæg, på varernes kvalitet, pris og service, nok skal klare sig og vide at tage den konkurrence op.

Albrechtsen (VS):

Man kunne måske ind imellem godt tænke sig at blive omfattet af den vældige service, som hr. Aagaard mener den danske butikshandel yder kunderne. Jeg har endnu ikke været udsat så vældig meget for den. Men det kan være, det er et specielt sønderjysk fænomen.

Det lykkedes ikke ministeren at overbevise mig om, at det skulle være allermost påtrængende at bruge 300 mill. kr. lige netop til dette formål, altså til at nedsætte lige netop disse afgifter. For ministeren har jo lidt ret, når han siger, at madmomsen måske heller ikke er den socialt mest præcise måde at bruge pengene på.

Det er klart, at det uanset hvordan man end vender og drejer det, ikke er afgifts-nedsættelser, men derimod direkte penge til social genopretning, der er det mest præcise virkemiddel, hvis man vil handle ud fra sociale hensyn. Det er langt mere effektivt ud fra en social betragtning at give penge til f.eks. at forhindre, at nogen kommer på nedsatte dagpenge, end det er bredt over afgiftspolitikken at forsøge på at udjævne ulighederne.

I den forstand har ministeren ret i, at heller ikke madmomsen er det mest effektive, man kan gribe til, men det er bare et sørgelig yndt argument for, at det så skulle være lige

netop på disse områder, de 275 mill. kr. gør mest gavn. Nogen gavn gør de nok, det vil jeg ikke benægte – familier har også brug for radioer – men det er ikke det bedst tænkelige område at bruge 275 eller 300 ledige millioner kroner på.

Det ville jeg i og for sig gerne gå ind i en diskussion med regeringspartierne om, hvis vi dog bare kunne få den garanti, men i den forbindelse må jeg tilstå, at jeg er temmelig skuffet over både hr. Bernhard Baunsgaard og hr. Tastesen. Jeg forstår ikke, at hr. Bernhard Baunsgaard kan stille sig tilfreds med at sige, at det er udmærket, ministeren vil kæmpe for fortsat at bevare 2-døgns reglen. Og hr. Tastesen sagde, at hr. Albrechtsen kunne forsøge at gøre sin indflydelse gældende i udvalget. Nu har den desværre nogle gange vist sig at være noget begrænset, og alene gør den det jo nok ikke, hvad hr. Tastesen også godt ved.

Jeg synes godt, man kunne have tilkendegivet mere klart, især fra Det Radikale Venstres og Socialdemokratiets side, at der skal være en klar, trykt tilkendegivelse i betænk-ningsform eller på anden vis, som så vidt muligt alle partier står bag. Ligesom det skete i forbindelse med EF-pakken, hvor det blev fastslået, at vetoretten er en forudsætning for dansk EF-medlemskab, bør det også på dette punkt fastslås, at den danske afgifts-politik ikke skal underlægges en EF-harmonisering, og at det ikke vil blive accepteret, hvis man fra EFs side forsøger på at rokke ved f.eks. 2-døgns reglen. Det bekymrer mig lidt, når man ikke kan få et klart løfte om, at partierne vil være med til at sikre det. Det bekymrer mig også, når heller ikke ministeren er overvældende klar.

Jeg anerkender, at ministeren har kæmpet for 2-døgns reglen – det er ikke det – men vi skal se frem, og som hr. Thoft også var inde på, hviler den på dispensation, hvis man skulle se det ud fra et EF-synspunkt. Det mener jeg ikke man skal, for set fra vort synspunkt er det ikke en dispensation, men en ordning, der er urokkelig. Men det er det, der skal slås fast.

Det håber jeg altså man vil overveje én gang til, for det er forudsætningen for, at det er forsvarligt at bevæge sig ind i den konkrete diskussion om disse spørgsmål.

(Kort bemærkning).